

Uwagi członków Izby do projektu rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie inwentaryzacji pokrycia istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu (dalej zwany „Projektem Rozporządzenia”).

1. Uwagi Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. do Projektu Rozporządzenia

- 1) PTC sp. z o.o. negatywnie ocenia tryb przeprowadzenia konsultacji Projektu Rozporządzenia ze środowiskiem telekomunikacyjnym; termin wyznaczony przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji do przekazania stanowiska w zakresie tak istotnej, bo generującej bardzo uciążliwe obowiązki na przedsiębiorców telekomunikacyjnych kwestii, tj. niespełna 3 dni robocze, jest zbyt krótki, by móc dokonać wnikliwej analizy poszczególnych części formularza i odnieść się do nich. Zwłaszcza, że Projekt Rozporządzenia nie zawiera wszystkich definicji pojęć zawartych w Formularzu oraz instrukcji wypełnienia poszczególnych jego pól; PTC jednocześnie apeluje o przeprowadzenie poważnej debaty odnośnie wymaganego zakresu danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej niezbędnych do wykonania przez Prezesa UKE obowiązku w zakresie przygotowania Inwentaryzacji oraz o przeprowadzenie konsultacji społecznych w terminach, które umożliwiałyby przeprowadzenie rzetelnej analizy wykonalności procesu zbierania danych oraz wypowiedzenie się przez podmioty, które będą obciążone przedmiotowym obowiązkiem;
- 2) Projekt Rozporządzenia (a w szczególności stanowiący do niego załącznik Formularz nr 3), w obecnym brzmieniu i formie powoduje, iż obowiązek przekazywania informacji na temat infrastruktury przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych staje się niewykonalny. Ponieważ jego niewykonanie lub wykonanie w sposób niepełny i nieprawdziwy jest obwarowane sankcją karną w postaci kary pieniężnej w wysokości do 3% przychodów, jego przyjęcie kreuje bardzo wysokie ryzyko dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych;
- 3) Obowiązki w przedsiębiorstwach telekomunikacyjnych w zakresie przekazywania informacji powinny być adekwatne oraz proporcjonalne do celu. Zakres informacji wymaganych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest nadmierny i niewspółmierny z obowiązkiem sporządzenia inwentaryzacji do realizacji, którego został zobowiązany Prezes UKE. Formularz wymaga bowiem od przedsiębiorców telekomunikacyjnych przekazania informacji na temat infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz budynków umożliwiających kolokację, a nie tylko tej, która zapewnia lub umożliwia zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu;
- 4) Pragniemy także zwrócić uwagę na zakończone niedawno konsultacje (od 22 lipca do 30 września 2010 r.) brytyjskiego Regulatora – OFCOM – w sprawie nowego obowiązku raportowania informacji o infrastrukturze. Brytyjski Regulator zdaje sobie sprawę, każdy proces zbierania informacji nakłada na operatorów telekomunikacyjnych pewien ciężar. Dlatego OFCOM zamierza współpracować z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w celu wypracowania wydajnego oraz proporcjonalnego procesu, który zapewnia, że obowiązki spoczywające na OFCOM są spełnione, korzyści z Raportu osiągnięte, a jednocześnie zminimalizowane obciążenia po stronie operatorów. OFCOM zamierza bowiem w pierwszej kolejności wykorzystać dane znajdujące się w jego posiadaniu. A dopiero w dalszej kolejności pozyskiwać dodatkowe dane od operatorów; Taka zasada została także zapisana w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej „Ustawa”), w której zawiera się delegacja do wydania

przedmiotowego rozporządzenia. Zgodnie z art. 29 ust. 2 Ustawy Prezes UKE może żądać od przedsiębiorców telekomunikacyjnych posiadanych przez nich informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych i budynkach umożliwiających kolokację, tylko i wyłącznie w przypadku gdy dane uzyskane od państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych oraz podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej okażą się niewystarczające. Projekt Rozporządzenia w zaproponowanym w MSWIA brzmieniu nie spełnia jednak tej zasady. W dyspozycji Prezesa UKE już w chwili obecnej znajdują się informacje na temat infrastruktury telekomunikacyjnej (zbierane w ramach prowadzonych analiz rynkowych oraz np. rejestr pozwoleń radiowych dla stacji GSM, UMTS oraz CDMA)¹. Operatorzy sieci ruchomych składają do Prezesa UKE wnioski o pozwolenie radiowe na używanie radiokomunikacyjnych urządzeń nadawczo-odbiorczych, które zawierają szczegółowe informacje o infrastrukturze podlegającej wnioskowi. Wykaz danych prowadzony przez UKE zawiera adresy, opisy lokalizacji, parametry techniczne, pasma oraz współrzędne geograficzne. Jest to ogólnodostępna baza danych, w której zawarte są i aktualne informacje dotyczące infrastruktury w Polsce.

http://www.uke.gov.pl/uke/index.jsp?place=Menu01&news_cat_id=358&layout=9

Ponadto, w dniu 20 lipca 2010 r. zostały opublikowane w Dzienniku Ustaw dwa rozporządzenia: rozporządzenie z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie zgłoszenia instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne oraz rozporządzenie z 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. Nr. 130 poz. 879 i 880), które nakładają na operatorów obowiązek zgłoszenia wszystkich stacji bazowych (do 15W eirp) do organów ochrony środowiska oraz sanepidu.

Szereg informacji na temat infrastruktury znajduje się także w państwowych i samorządowych jednostkach organizacyjnych wydających pozwolenia na budowę infrastruktury telekomunikacyjnej lub biorących udział w ich uzgadnianiu.

Co więcej, należy zwrócić uwagę, iż zakres danych wymaganych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest szerszy niż zakres danych wymaganych od państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych, czy przedsiębiorstw użyteczności publicznej, np. nie muszą podawać informacji o zasięgu węzła (odpowiedni punkt III.1.j w Formularzu nr 3), czy o występujących kolokacjach w węźle (III.1.g w Formularzu nr 3). Takie ujęcie ww. obowiązku jest nieuzasadnione ze względu na fakt, iż to właśnie na obiektach przedsiębiorstw użyteczności publicznej często kolokowane są urządzenia różnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych i to właśnie oni mogą posiadać wiedzę na temat tych podmiotów i urządzeń.

Przyjęcie Projektu Rozporządzenia w takiej formie będzie oznaczać, iż przedsiębiorcy telekomunikacyjni będą zmuszeni wielokrotnie składać te same dane do różnych państwowych baz danych wobec wymagań różnych, wzajemnie nie skoordynowanych aktów prawnych tego samego państwa, ponosząc przy tym koszty i narażając się na wysokie sankcje karne.

---

¹ Na podstawie art. 143 ust. 1, 2, 3, art. 145, art. 146 ust. 1 pkt 1, art. 148 ust. 1 i 3, art. 232, art. 233 oraz art. 206 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) Prezes UKE prowadzi wykazy zawierające listę pozwoleń radiowych, wydanych przez niego.

- 5) Brak możliwości przekazania informacji określonych w Załączniku nr 3 w terminie określonym w Ustawie. Przedsiębiorcy nie posiadają systemu informacji, którego format odpowiadałby formatowi określonemu w Projekcie Rozporządzenia. Zakres informacji wymaganych w Projekcie Rozporządzenia jest tak szczegółowy, że wymagałby stworzenia całego systemu zbierania informacji o sieci, jego weryfikacji i uaktualniania. Zebranie niektórych danych mogłoby się okazać całkowicie niewykonalne. W szczególności nie jest możliwe przekazanie wymaganych przez Projekt Rozporządzenia informacji w terminie określonym w Ustawie, tj. 30 dni kalendarzowych. Należy zwrócić uwagę, iż ilość tylko samych stacji bazowych w sieci każdego operatora sieci komórkowej wynosi kilka tysięcy sztuk. Samo wpisanie danych do formularza (gdyby przyjąć założenie, że operatorzy posiadają już wszystkie informacje określone w Formularzu, co oczywiście nie jest zgodne ze stanem faktycznym) zajęłoby więcej czasu niż przewiduje ustawa.

Aby lepiej zobrazować problem wyobraźmy sobie, że żądanie informacji zostało przekazane w miesiącu październiku br. Oznaczałoby to, iż przedsiębiorcy telekomunikacyjni otrzymaliby 21 dni roboczych po 8 godzin na przygotowanie przedmiotowego formularza, tj. 168 godzin roboczych. Zakładając, iż samo wpisanie danych do Formularza dla jednego węzła (np. stacji bazowej) wymagałoby ok. 1 godziny pracy i że operator posiada ok. 5000 stacji bazowych, to oznaczałoby konieczność zaangażowania przynajmniej 30 osób pracujących na pełnym etacie przez cały miesiąc tylko i wyłącznie nad wpisaniem danych do Formularza. W rzeczywistości zadanie to będzie jeszcze bardziej czasochłonne, ponieważ wypełnienie niektórych pól Formularza będzie się wiązać z koniecznością pozyskania informacji z różnych źródeł, a nawet spisu z natury. Pozyskanie niektórych informacji może być dla operatorów bardzo skomplikowane lub nawet niemożliwe, np. podmiotów, których urządzenia są kolokowane w danym budynku.

O trudach związanych z wypełnianiem obowiązków raportowania zdawał sobie sprawę Minister Środowiska uchwalający w dniu 2 lipca 2010 wcześniej wspomniane dwa rozporządzenia w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia oraz w sprawie zgłoszenia instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne. Formularz zgłoszenia, który zobowiązani są wypełniać przedsiębiorcy zawiera adresy, współrzędne geograficzne, parametry techniczne stacji oraz wynik pomiarów natężenia pola elektromagnetycznego.

Rozporządzenie rozkłada jednak ten obowiązek na kilka lat. Operatorzy są zobowiązani zgłaszać istniejące stacje bazowe począwszy od dnia 1.01.2011r. w oparciu o następujące terminy:

- a. dla istniejących stacji bazowych, zbudowanych w okresie od 28.07.2005 do 1.01.2011, - termin wynosi do 30.06.2011r.
- b. dla starszych stacji bazowych jest to termin do 30 czerwca 2013.
- c. stacje uruchamiane od 1.01.2011r. muszą być zgłaszane na bieżąco, 30 dni przed uruchomieniem.

Pragniemy przypomnieć, iż zgodnie z ustawą Prawo telekomunikacyjne za przekazywanie niepełnych lub nieprawdziwych informacji wymaganych Ustawą na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego może zostać nałożona kara pieniężna w wysokości do 3% przychodów. Wprowadzenie rozporządzenia w obecnym kształcie narazi przedsiębiorców telekomunikacyjnych na wysokie kary pieniężne, ponieważ wykonanie obowiązku w sposób określony w Projekcie Rozporządzenia jest niewykonalne.

- 6) Wysoki koszt pozyskania oraz systemu weryfikacji wymaganych od przedsiębiorców danych.

Ocena skutków regulacji do przedmiotowego Projektu Rozporządzenia całkowicie pomija kwestię kosztów pozyskania, przetworzenia i weryfikacji informacji. Tymczasem przygotowanie informacji w określonym przez Projekt Rozporządzenia formacie oraz o takim wysokim poziomie szczegółowości, indywidualnie dla każdego elementu infrastruktury telekomunikacyjnej z osobna będzie wymagać bardzo wysokich nakładów pracy, a przez to będzie niesłychanie kosztowne. Do tego dochodzi także konieczność ustanowienia bardzo wnikliwych i kosztownych procedur weryfikacji informacji przed ich udostępnieniem ze względu na ryzyko związane z możliwymi sankcjami karnymi. Koszty te będą zdecydowanie niewspółmierne do ewentualnych pozytywnych efektów wynikających ze stworzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej.

Ustawa miała ułatwić rozwój usług szerokopasmowych w Polsce oraz przypisać rolę Urzędowi Komunikacji Elektronicznej koordynowania tych działań. Niestety jak widać w tym przypadku zapisy ustawy nakładają na operatorów przede wszystkim obowiązki zgłaszania często tych samych informacji do wielu instytucji państwowych. Brak jest w tym zakresie koordynacji działań na płaszczyźnie instytucji państwowych. Operatorzy, zamiast inwestować w sieci szerokopasmowe będą przez długi okres czasu zajmować się inwentaryzacją infrastruktury w sposób określony w Projekcie Rozporządzenia. Wszelkie pozytywne aspekty wynikające z Ustawy mogą być w ten sposób zaprzepaszczone.

- 7) Formularz jest nieprecyzyjny i budzi poważne wątpliwości interpretacyjne, zwłaszcza w kontekście faktu, iż Projekt Rozporządzenia nie zawiera w swojej treści instrukcji wypełnienia Formularza. Informacja, że takowa instrukcja jest przewidziana znajduje się Projekcie Rozporządzenia, ale brak jest jej treści. Powoduje to sytuację, iż operatorzy nie są w stanie w sposób pełny odnieść się do poszczególnych pól Formularza. Przykładowe wątpliwości związane z wypełnianiem Formularza:
- Pole III.1.e. – nie jest wystarczająco precyzyjne, czym jest węzeł, a jeżeli jest to „BTS/NODEB”, to czym jest „liczba interfejsów dostępowych” w węźle np. dla UMTS
  - Pole III.1.h. - czy oznacza to obowiązek dokonania inwentaryzacji tzw. „kolokantów” i ich instalacji na obiektach, władanych przez inne podmioty?; Jeśli tak, to należy wskazać, iż operatorzy posiadają mocno ograniczone możliwości podania informacji o kolokacji innych podmiotów; Taka sama uwaga odnosi się do pola III. 3b
  - Pole III.1.j. - brak możliwości podania informacji dotyczącej zasięgu w proponowanej formie.
- 8) Zakres przekazywanych informacji a ochrona tajemnicy przedsiębiorstwa. Informacje na temat infrastruktury przedsiębiorcy telekomunikacyjnego są danymi wrażliwymi i podlegają szczególnej ochronie. Jednakże, zgodnie z Ustawą, inwentaryzacja ma być jawna i każdy ma mieć prawo wglądu do tej inwentaryzacji oraz otrzymania z niej wypisów i wyrysów, o ile nie narusza to tajemnicy prawnie chronionej lub nie zagraża obronności lub bezpieczeństwu państwa. Zdecydowana większość danych zawartych w Formularzu stanowi tajemnicę przedsiębiorcy. Trudno więc wnioskować, w jaki sposób

zapewniona zostanie ochrona tajemnicy przedsiębiorstwa w przypadku jawnością wyników inwentaryzacji. W naszej ocenie istnieje także poważna wątpliwość, czy dostęp do tego typu informacji przez inne podmioty nie będzie miał negatywnego wpływu na konkurencję.

2. Uwagi InfoStrategia K. Heller i A.Szczerba Sp. J. do Projektu Rozporządzenia

- 1) uwaga do § 2 pkt 2
  - za obszar przyjmuje się miasto lub gminę lub ich jednostki pomocnicze, czy pozwala to na zejście do poziomu dzielnicy lub niżej;
  - sformułowanie zawarte w § 2 pkt 2: „ewidencja gruntów i budynków” to ewidencja działek która nie wynika w jakikolwiek sposób z podziału kraju na jednostki statystyczne podziału terytorialnego kraju, czyli województwa, powiaty i gminy;
- 2) W rozporządzeniu użyte jest pojęcie „szerokopasmowego dostępu do Internetu”, bez podania co jest przez to rozumiane. Z zapisów § 5 pkt 2 ppkt 2 b) wynika, że dostęp szerokopasmowy jest również dla prędkości < 2 Mb/s. Konieczne jest, w związku z tym, przyjęcie, jaka jest dolna granica dostępu szerokopasmowego, wyznaczając prędkość 512 kbit/s. Wówczas zapisy należałoby zmodyfikować następująco:
- 3) uwaga do § 5 pkt 2 ppkt 2 a) – „od 512 kbit/s do 2 Mbit/s”, ponadto w punkcie b) przyjmuje się prędkość graniczną kolejnego przedziału jako 8 Mbit/s, proponuje się zastąpić ją prędkością 6 Mbit/s, jako bardziej uzasadnioną technologicznie i aktualnie oferowanymi na rynku usługami, co powodowałoby zmianę zapisów punktu b) i c) w następujący sposób:
  - „b) powyżej 2 Mbit/s do 6 Mbit/s,
  - c) powyżej 6 Mbit/s”;
- 4) uwaga do §4 - w § 4 wymienia się jako jeden z elementów przechowywanych w bazie „rejestr przestrzenny dla całego kraju zawierający informacje dotyczące:

1) rodzaju, zakresu, rozmieszczenia i zasięgu infrastruktury telekomunikacyjnej i publicznych sieci telekomunikacyjnych posiadanych przez państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne;

2) rodzaju, zakresu, rozmieszczenia i zasięgu infrastruktury telekomunikacyjnej i publicznych sieci telekomunikacyjnych posiadanych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej;

3) rodzaju, zakresu, rozmieszczenia i zasięgu infrastruktury telekomunikacyjnej i publicznych sieci telekomunikacyjnych posiadanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych;

4) obszarów białych, szarych, czarnych.

Ponieważ wyznaczanie obszarów białych, szarych i czarnych może odbywać się różnie na potrzeby i dla różnych rodzajów interwencji, nadto nie jest opisany algorytm ich wyznaczania, proponuję się punkt 4 § 4 wykreślić – przez co uzyska się stan w którym baza danych utrzymywana przez Prezesa UKE przechowywać będzie tylko dane obiektywne, dotyczące rozmieszczenia elementów infrastruktury sieciowej, natomiast wyznaczanie obszarów BSC odbywa się będzie poza regulacją rozporządzenia (wyznaczanie obszarów BSC nie jest również przedmiotem delegacji ustawowej); ponadto zwrócić należy uwagę na fakt, że podana w Projekcie Rozporządzenia definicja obszarów BSC odwołuje się do usług, a dane wymagane od operatorów dotyczą lokalizacji i wyposażenia węzłów, co nie przekłada się bezpośrednio na możliwość świadczenia usług;

zwracamy uwagę, że przejście od węzłów do usług jest przedmiotem warsztatów z operatorami, a zaproponowany algorytm jest bardzo złożony i zmienny w czasie;

- 5) Załącznik nr 1 do Projektu Rozporządzenia – zawiera stanowczo za dużo informacji, format jest trudny (o ile nie niemożliwy) do przetwarzania maszynowego;
- 6) w Załączniku nr 1 – formularz 1B pozycja III.1.b. 2. - Docelowa przepływność infrastruktury telekomunikacyjnej w węzle – nie jest określone, co oznacza słowo „Docelowa” – czy chodzi o planowane wiarygodne inwestycje, czy w ogóle możliwości techniczne. Przy obecnych technologiach w to pole można wpisać dowolną liczbę, nawet bardzo dużą, a informacja taka niczemu nie będzie służyć;
- 7) Załącznik nr 1 – formularz 1B pozycja III.1.c. - Informacje o interfejsach transportowych infrastruktury telekomunikacyjnej w węzle i ich alokacji do publicznej sieci telekomunikacyjnej – nie jest wyspecyfikowane, jak opisywać interfejsy, np. samo pojęcie „światłowodowy” jest niewystarczające. Podawanie całkowitej przepływności z podziałem na warstwę szkieletowa i dystrybucyjną oraz wolną jest niecelowe – te wartości zmieniają się dynamicznie, czasami nawet kilka razy dziennie; w naszej ocenie wystarczy podać całkowitą przepływność;
- 8) Załącznik nr 2 i 3 – formularz 3B - w pozycjach III.1.e. i następnych w rubryce „Technologie” wymienia się m.in.:
  - TVK – nie ma takiej technologii. Jeżeli autor miał na myśli technologie stosowane w telewizji kablowej to należy użyć poprawnej nazwy, np. DOCSIS 3.0
  - FTTH – to nie jest nazwa technologii, tylko określenie jak daleko sięga sieć światłowodowa. Jeżeli tak, to należałoby wymienić FTTB, FTTC. Technologia to jest na przykład PON.
  - ADSL – nie wiadomo, czy w ramach tej pozycji należy przypisać również ADSL 2, ADSL 2+”
- 9) W Rozporządzeniu powinna być podana szczegółowa instrukcja przyporządkowania, w przeciwnym razie różni operatorzy będą różnie interpretowali zapisy, co spowoduje, że podane przez nich dane nie będą porównywalne.
- 9) Załącznik 3 – formularz 3B pozycja III.1.j. – sugerujemy:
  - a) zmianę granicy 8 Mbit/s na 6 Mbit/s, podobnie jak w powyższych uwagach do Projektu Rozporządzenia.
  - b) nie jest wiadome, jaka jest różnica między pozycją 8 a 14 Formularza nr 1, opis jest identyczny: *„Liczba indywidualnych odbiorców korzystających z usługi szerokopasmowej o przepływności do 2Mbit/s dołączonych do węzła”*; podobnie 9-15, 10-16, i inne.
- 10) Art.2 ust. 2 Ustawy mówi, że ilekroć w Ustawie używane są określenia zdefiniowane w Prawie telekomunikacyjnym, określenia te należy rozumieć w znaczeniu definicji Prawa telekomunikacyjnego, co w naszej ocenie powoduje, że w Projekcie Rozporządzenia też nie trzeba przywoływać ponownie definicji z Prawa telekomunikacyjnego.
- 11) Informacje żądane w punkcie „III.1.j. Zasięg węzła” dotyczące liczby indywidualnych odbiorców i przedsiębiorców korzystających z poszczególnych kategorii usług zdecydowanie wykraczają poza cel i zakres inwentaryzacji przewidziany w ustawie oraz są zbędne dla celów tego systemu. Rodzaj żądanych informacji będzie powodował ogromną zmienność danych podlegających inwentaryzacji. Żądanie tych danych stanowi naruszenie granic upoważnienia zawartego w art. 29 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Dodatkowo wskazujemy, iż obowiązujący system paszportyzacji TESP nie posiada obecnie funkcjonalności rozróżniania przynależności poszczególnych elementów infrastruktury do warstw sieci (szkieletowa, dystrybucyjna, dostępowa) – punkt III. Wzoru Formularza.

- 12) Klasyfikacja obszarów - Projekt Rozporządzenia wprowadza definicje obszarów białych, szarych i czarnych, która są wzorowane na Wytycznych Komisji Europejskiej w sprawie pomocy publicznej w sieciach szerokopasmowych. Uzasadnienie przywołuje zresztą te wytyczne. Wykracza to dosyć daleko poza zakres delegacji ustawowej art.29 Ustawy, ponieważ klasyfikacja zaproponowana przez K.E. nie służy tylko inwentaryzacji, ale określeniu dopuszczalności pomocy publicznej. Tymczasem określenie dopuszczalności interwencji na rynku z wykorzystaniem pomocy publicznej jest złożonym procesem analitycznym. Dotychczasowe prawie już trzyletnie doświadczenia w uzasadnianiu dla potrzeb projektów samorządowych logiki interwencji, wskazują, że oparcie tego wyłącznie o inwentaryzację jest niepewne. Jeżeli miałyby się to odbywać na podstawie takiego rozporządzenia, istnieje bardzo poważne ryzyko wprowadzania zainteresowanych w błąd, co do dopuszczalności udzielania takiej pomocy w oparciu o kwalifikację wynikającą z inwentaryzacji. Klasyfikacja inwentaryzacyjna „kolorów” obszarów w rozumieniu Wytycznych K.E. ma charakter pomocniczy w analizie rzeczywistej, praktycznej dostępności usługi szerokopasmowej z punktu widzenia odbiorcy końcowego. Analiza kwestii technicznych, ekonomicznych i rynkowych powinna potwierdzić, nie tylko dostępność infrastruktury szerokopasmowej, ale też ustalić, z jakiego powodu nie ma infrastruktury lub szwankuje konkurencja i co należy zrobić, by się pojawiła. Wytyczne wręcz podają przykłady takich kryteriów, ale i tak są to są wskazówki, które ułatwią harmonizację podejścia, razem z gromadzeniem doświadczeń przy kolejnych projektach szerokopasmowych. Oczywiście nie oznacza to, że takich kryteriów nie da się umownie skodyfikować w rozporządzeniu. Zaproponowane przepisy rozporządzenia temu jednak nie służą. Wytyczne K.E. stosują inne kryteria wobec „tradycyjnych” sieci szerokopasmowych, a inne wobec NGA, których udział w rynku będzie szybko wzrastał. Wytyczne przywiązują dużą wagę do kwestii rynkowych, opierając ocenę również o 3 letnie plany inwestycyjne operatorów. Inwentaryzacja istniejącego stanu rzeczy w oparciu o przepisy rozporządzenia nie daje żadnych informacji na ten temat. Art. 29 Ustawy nie zawiera delegacji do klasyfikowania obszarów z punktu widzenia dopuszczalności udzielenia na nich pomocy publicznej, czyli klasyfikacji BSC. Trzeba zwrócić uwagę, że temat ten jest przedmiotem uregulowań przepisu art. 28 Ustawy, ale również tam nie zakłada się jednoznacznej klasyfikacji obszarów gdzie dopuszczalna jest pomoc publiczna, ale tylko zdefiniowanie w rozporządzeniu, zasad udzielenia pomocy publicznej w dziedzinie szerokopasmowych inwestycji infrastrukturalnych.
- 10) Obecnie trwa weryfikacja algorytmu analizy BSC w konsultacji z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, urzędami marszałkowskimi poszczególnych województw, samorządami niższych szczebli, Ministerstwem Rozwoju Regionalnego, Urzędem Komunikacji Elektronicznej. Algorytm ten uwzględnia zastrzeżenia Komisji Europejskiej.
- 11) Jeżeli w celu lepszej interpretacji danych na mapach cyfrowych przygotowanych na podstawie rozporządzenia dobrze byłoby wprowadzić jakąś umowną klasyfikację obszarów, to powinna ona mieć tylko charakter poglądowy pomocniczy, przynajmniej do czasu, kiedy nie ukształtuje się jednolity zweryfikowany algorytm dla obszarów BSC.
- 13) Definicje w Projekcie Rozporządzenia - niezasadne wydaje się wprowadzenie obowiązującej definicji sieci szkieletowych i dystrybucyjnych - szczególnie w proponowanym brzmieniu. W praktyce takie podziały mają często charakter umowny i powinny być rozstrzygane na poziomie technicznym, a nie w przepisach prawa. Podobnie jest z definicjami przepływności połączenia, czy przepływności węzła. Tego rodzaju parametry powinny być wyjaśnione w sposób techniczny w modyfikowanych na bieżąco instrukcjach do wypełniania ankiet. Również zaproponowana definicja sieci dostępowej wydaje się wprowadzać wątpliwości interpretacyjne, podważając sens jej umieszczenia w tej formie przedmiotowym rozporządzeniu (podobnie jest z definicją węzła sieci).

- 12) Rozporządzenie przywołuje w naszej ocenie niepotrzebnie definicję „dostępu telekomunikacyjnego” z Prawa telekomunikacyjnego, która służy uregulowaniu problematyki łączenia sieci różnych operatorów, a rozporządzenie w ślad za delegacją art. 29 Ustawy, posługuje się pojęciem dostępu szerokopasmowego do Internetu, który dotyczy szerokopasmowych sieci zapewniających dostęp abonentom. Możliwości zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego podlegają wprawdzie inwentaryzacji na podstawie §3 pkt 3 (czy też raczej 4, bo w tym miejscu jest nieprawidłowa numeracja). Przywołanie Prawa telekomunikacyjnego mogłoby, jeżeli to potrzebne zostać dokonane w §3 Projektu Rozporządzenia, również wobec innych pojęć: kolokacji, infrastruktury telekomunikacyjnej.
- 13) Definicja obszaru nie pozwala definiować ich inaczej, niż przez granice administracyjne miast i gmin. Tymczasem w praktyce taki poziom bywa bezużyteczny i dodatkowo przeważnie nie pokrywa się z zasięgiem poszczególnych węzłów. Należy z definiowaniem obszarów BSC zejść do poziomu sołectw, osiedli, a w miastach nawet poszczególnych ulic, budynków. To wymagałoby wprowadzenia na użytek SIIS jednoznacznej identyfikacji. Rozporządzenie powinno przywoływać stosowne systemy identyfikacji.
- 14) uwagi do sposobu raportowania - Projekt Rozporządzenia zakłada dwie możliwości przekazywania danych Prezesowi UKE:
  - a) w formacie XML za pomocą interfejsu internetowego SIIS lub na nośnikach elektronicznych,
  - b) poprzez wykorzystanie interfejsu internetowego SIIS.

Żadna z tych metod nie jest uregulowana w Projekcie Rozporządzenia, chociaż wzory formularzy dla danych określają dane i ich parametry. Nie określono jednak kwestii funkcjonalnych, związanych z wprowadzaniem, aktualizacją, wymazywaniem danych. Te kwestie pozostaną kompetencją administratorów systemu SIIS w Instytucie Łączności. Jest to nieprawidłowe rozwiązanie, ponieważ od tego zależeć będzie efektywność systemu i koszty jego funkcjonowania. Zakwestionować należy też koncepcję trzech odrębnych formularzy dla różnych kategorii podmiotów. Z punktu widzenia technicznego i funkcjonalnego inwentaryzacji wszystkie dane i tak muszą być skompilowane.

3. Uwagi Exatel S.A. do Projektu Rozporządzenia

- 1) uwaga do § 2 pkt 11 – w celu zapewnienia spójności logicznej definicji dostępowej sieci telekomunikacyjnej należy nadać jej następujące brzmienie:
„dostępowej sieci telekomunikacyjnej – rozumie się przez to najniższą warstwę publicznej sieci telekomunikacyjnej, łączącą punkty agregacji ruchu telekomunikacyjnego z urządzeniami telekomunikacyjnymi użytkowników końcowych”;
- 2) uwaga do § 2 pkt 12 - wydaje się, że definicja „szkieletowej sieci telekomunikacyjnej” odbiega od sposobu ujęcia definicji sieci w warstwie dostępowej i dystrybucyjnej, gdzie jednolicie uznano, że czynnikiem definiującym sieć jest łączenie określonych węzłów sieci, a nie koncentrowanie ruchu. Takie rozumienie sieci szkieletowej potwierdza również § 5 ust. 2 pkt 1 Projektu Rozporządzenia. Definicja sieci szkieletowej, spójna z pozostałymi definicjami sieci, powinna otrzymać następujące brzmienie:
„szkieletowej sieci telekomunikacyjnej – rozumie się przez najwyższą warstwę publicznej sieci telekomunikacyjnej, łączącą główne węzły sieci telekomunikacyjnej”;
- 3) uwagi do § 2 pkt 14 - w definicji jest błąd składniowy na końcu zdania. Prawidłowe sformułowanie powinno mieć następujące brzmienie:
„Systemie Informacyjnym o Infrastrukturze Szerokopasmowej – rozumie się przez to system teleinformatyczny w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.3), służący do

gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację”;

- 4) uwaga do § 3 pkt 1 lit. b i c. - należy rozważyć celowość odróżniania dwóch rodzajów informacji wymaganych w tych przepisach, czyli informacji dotyczących połączeń publicznej sieci telekomunikacyjnej z podaniem ich technologii i parametrów oraz punktów styku publicznych sieci telekomunikacyjnych z podaniem ich lokalizacji, technologii i parametrów. Definicja punktu styku zawarta w projekcie rozporządzenia poprzez odesłanie do innego rozporządzenia wskazuje, że punktem styku jest fizyczny lub logiczny punkt połączenia sieci telekomunikacyjnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych lub użytkowników specjalnych, niebędący zakończeniem sieci. Oznacza to, że punktem styku jest punkt połączenia sieci telekomunikacyjnych. Zbieranie odrębnych danych na temat tego samego obiektu nie ma uzasadnienia.
- 5) uwaga do § 3 pkt 3 - omyłkowo zastosowano dwukrotnie punkt oznaczony numerem 3, zaś drugi punkt 3 § 3 nakazuje inwentaryzować „możliwości zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego”, co jest określeniem zbyt ogólnikowym i nieprecyzyjnym;
- 6) § 3 pkt 4 - przepis ten nakazuje inwentaryzować budynki i inne lokalizacje umożliwiające kolokację, jest to jednak określenie zbyt ogólne, gdyż potencjalnie możliwość kolokacji występuje w wielu budynkach, które obecnie nie są wykorzystywane do tego celu, gdyż nie wystąpiła taka potrzeba. Nie można wymagać od operatora lub samorządu, aby spekulował w jakich lokalizacjach można byłoby zapewnić kolokację, gdyby wystąpiła taka potrzeba. Dlatego proponuje się rozważenie następującej modyfikacji tego przepisu, aby zmniejszyć element spekulacyjny przy przekazywaniu danych o możliwościach kolokacji: „budynki i inne lokalizacje zapewniające możliwość kolokacji”;
- 7) uwaga do § 4 ust. 2 i 3 – proponuje się uzupełnić ww. przepis o następujące zapisy „ z wyłączeniem infrastruktury udostępnianej podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt. 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne”
§ 4 miałby następujące brzmienie:

„§ 4. Na podstawie informacji, o których mowa w § 3, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej prowadzi w Systemie Informacyjnym o Infrastrukturze Szerokopasmowej, zwanym dalej „SIIS”, rejestr przestrzenny dla całego kraju zawierający informacje dotyczące:

- 1) rodzaju, zakresu, rozmieszczenia i zasięgu infrastruktury telekomunikacyjnej i publicznych sieci telekomunikacyjnych posiadanych przez państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne;
- 2) rodzaju, zakresu, rozmieszczenia i zasięgu infrastruktury telekomunikacyjnej i publicznych sieci telekomunikacyjnych posiadanych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, z wyłączeniem infrastruktury udostępnianej podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt. 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne”;
- 3) rodzaju, zakresu, rozmieszczenia i zasięgu infrastruktury telekomunikacyjnej i publicznych sieci telekomunikacyjnych posiadanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, z wyłączeniem infrastruktury udostępnianej podmiotom, o których

mowa w art. 4 pkt. 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne”;

- 8) uwaga do § 6 ust. 1 pkt 2 - w przepisie tym jest błąd składniowy. Prawidłowe brzmienie powinno być następujące: „2) w postaci formularzy elektronicznych, za pomocą interfejsu internetowego SIIS”.